

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones ab Alexandro VIII. Innocentio XII. & Clemente
XI. editas

Luxemburgi, 1739

I. Canonizatio S. Jo. a S. Facundo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74715)

INNOCENTIUS XII.
PONTIFEX CCXLVI.

ANNO CHRISTI MDCXCI.

INNOCENTIUS XII. Neapolitanus, Antonius Pignatellus antea vocatus, Ducis Minervini Filius, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbyter Cardinalis Tit. Sancti Pancratii, Episcopus Aletinus, postea Archiepiscopus Neapolitanus: Summus Pontifex electus fuit die 12. Julii 1691. Coronatus vero die 15. ejusdem Mensis; Creavitque Cardinales 29. Vixit annos 85., Menses 6., dies 14.; In Pontificatu autem annos 9., Menses 2., dies 15. Obiit die 27. Septemb., 1700. sepultusque fuit in Basilica Vaticana. Vacavit Sedes Mensem 1., dies 26.

I. Promulgatur Canonizatio S. Joannis a S. Facundo Ord. Erem. S. Augustini, una cum Indulgentia in ejus Festo.

Permissum fuit ejus Officium & Missa a Clem. VIII. die 19. Junii 1601. Sanctus vero declaratus fuit ab Alex. VIII. die 16. Octob. 1690. Pont. I.

Dat. 15. Julii
1691. An. I.

INNOCENTIUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

ATIONI congruit, & convenit æquitati, ut ea, quæ Romani Pontificis provida deliberatione, ac Venerabilium Fratrum suorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum tunc in Ro-

mana Curia commorantium unanimo consilio decreta, definita, & statuta fuerunt, licet ipsius superveniente obitu literæ Apostolicæ desuper confectæ non fuerint, suum debitum consequantur effectum.

Quæ de causa hic Beatus SS. alio adscriptus fuerit ab Alex. VIII.

§. 1. Dudum siquidem felicis recordationis Alexander Papa VIII. Prædecessor Noster pia secum consideratione perpendens, quod Gloriosus in Majestate sua Unigenitus Eterni Patris Filius Christus Dominus, & Redemptor Noster, qui omnes Homines vult salvos fieri, & veniens in hunc Mundum pacem evangelizavit, e Cælorum summitate prospiciens conditionis humanæ dignitatem, satis nunquam deplorata miseria, cui primi Parentis culpa dedit initium, deformatam, criminumque tenebris obscuratam, ineffabili semper dispositione providit, ut suis apte temporibus exurgerent Viri sanctitate conspicui, qui hominibus senescente Mundo in pejora ruentibus adjutrices manus porrigerent, & gliscentium vitiorum spinas de Ecclesiæ vinea evellerent, ac tanquam lucernæ inter effusas peccatorum tenebras viam ad cæle-

stem Patriam commonstrarent. Et hinc dum Hispania partim Mahumetanæ perfidiæ, & Sarracænæ tyrannidis pertinacibus adhuc reliquiis occupata, partim frigescente charitate præpotentibus, ac pluribus diræ præsertim simultatis vitis languebat oppressa, ad illuminandas obtenebratas peccatorum mentes, eosque revocandos ad viam salutis, & pacis, Joannis de Sancto Facundo nuncupati spiritum suscitavit, qui in tempore iracundiæ factus reconciliatio, ac æmulatus charismata meliora, ore simul, & opere doceret, quanta erga Deum æstualet charitate, quanta in proximum dilectione, quantoque contra vitia, & dissidia afficeretur odio, factus contra ea declamator acerrimus. Justum proinde idem Alexander Prædecessor ratus, ut eximium hunc Virum virtutibus, & miraculis præclarum, quem corona expressa signo Sanctitatis Dominus redimerat in Cælis, Sanctorum etiam laurea coronaret in terris, operi jamdiu pertractatæ Canonizationis ultimam manum admovit, servatis tamen servandis, & præviis legitimis processibus, quorum summam juxta memorati Prædecessoris præordinationem ad perpetuam rei memoriam, & Christianissimorum ædificationem hinc Apostolicis literis duximus recensendam, ut sequitur.

§. 2. In Oppido Sancti Facundi vulgariter Sahagun nuncupati, eaque Hispaniæ parte, quæ vergit ad Septentrionem, prope Diocesim Legionensem post diurnam matris sterilitatem piis parentum precibus impetratus Joannes, circa annum reparatæ salutis millesimum quadringentesimum trigessimum natus est: ut vero sortitus erat animam bonam, pie a parentibus educatus cœpit ab ipsa pueritia non obscura dare futuræ sanctitatis indicia. Præventus enim a Domino in benedictionibus dulcedinis, & inde puerilia pertæsus, ac de pace condiscipulorum sollicitus, quæ ad concordiam, bonos mores, pietatem, cæterasque virtutes conferebant, illis proponebat, ejusque zelo succensus, qui linguas infantium facit esse disertas, ubi vel locus, vel saxum prominens occurrebat, mira supra ætatem facundia concionabatur, innocenti præsignans tyrocinio, quantus, quam-

Vita d. Sancti ab hoc Pontifice describitur.

Ejus Nativitas & pueritia.

que

que proficius præco altissimæ veritatis esset futurus.

Adolescentia.

§. 3. Etate, & virtute adolescens humanioribus literis, Philosophiæ, & Theologiæ, multoque magis pietati operam dedit apud Monachos Sanctorum Facundi, & Primitivi. Interim vero ordinatus in Clericum, beneficio, cui cura animarum imminerebat, per Vicarium, donec ad Presbyteratum promoveretur regendo, Patre adnitente præponitur. At Evangelicum documentum boni pastoris cognoscentis oves suas, & ab illis cogniti reformidans, atque inde anxius tum de ovibus non pastoris, sed mercenarii custodiæ, quamvis temporaliter creditis, tum de fructibus non suæ, sed interpositæ personæ labore partis, illibatam conscientiam, cuius stimulis angebatur, non prius, quam eodem beneficio dimisso pristinae tranquillitati restituit.

Plura argumenta charitatis erga proximum.

§. 4. Emenso studiorum curriculo inter Episcopi Burgenfis familiares adscitus, ea enituit morum honestate, præclaraque indolis specie, ut apud ipsum intimam nactus benevolentiam, & gratia valens, pro omnibus, præsertim pro pauperibus ad suum Pastorem confugientibus non inutilis intercessor existeret. Sacris insignitus ordinibus a memorato Episcopo amplo Ecclesiæ Burgenfis Canonicatu donatus, post aurum non abiit, nec speravit in pecunia, & thesauris, sed manum suam inopi liberaliter aperiens, & palmas suas extendens ad pauperem, uti fidelis dispensator, & prudens, uberes dicti Canonicatus, & aliorum beneficiorum fructus disperfit, dedit pauperibus, ut iustitia ejus maneret in sæculum sæculi.

§. 5. Nec tamen hic substituit ardens ejus Deo placendi, & serviendi desiderium, sed ut proprium electorum est, ire de virtute in virtutem, ad altiora respiciens, & Christum propter Christum non propter sua quærens, familiari, quo apud præfatum Episcopum Burgensem fungebatur ministerio, Canonicatu, & beneficiis omnibus abrenunciens, solisque elemosynis pro Missæ sacrificio ad sui sustentationem contentus, ferventius orationi, & attentius sacrorum librorum lectioni animam adjunxit, & ne sibi solum, sed aliis viveret, cepit verbum Dei magno auditorum concursu, parique profectu in eadem Burgenfi Civitate annunciare.

§. 6. Irreperat tunc Salmanticæ summa, & impunis peccandi licentia, adeoque exarserant potissime inter Nobiles intestina odia, & pertinacia diffidia, ut inde Civitas in efferatas factiones scissa, maxima animorum acerbitate, cædiumque frequentia sæviret, quando Æterna Majestatis charitatem Servi sui, ut illuc tanquam pacis Angelus pergeret, excitavit. Piis ibi operibus, & verbi Dei prædicationi præ viribus, & utiliter plurium annorum spatio addictus, nihil timuit, nihil recusavit, nihil omisit, ut animas peccatorum ceno eruens, Deo lucrifaceret, & civiles flammæ rore pietatis, & imbre prædicationis extingueret.

Ingressus in Religione S. Augustini, & in ea progressus.

§. 7. Sed ut Dei virtus in infirmitate Joannis magis eluceret, gravi calculorum morbo corripitur, a quo cum non posset, nisi extremo, & ancipiti sectionis remedio Medicorum judicio liberari, in eo qui sanat omnes infirmitates, confusus, votum vovit religiosæ vitæ institutum capeffendi, si ab eodem gravi morbo, graviori-que sectionis discrimine ad majorem Dei gloriam convalesceret. Exaudivit Dominus deprecationem Servi sui, qui pristinae restitutus sanitati, reddidit Altissimo vota sua in Religione Eremitarum Sancti Augustini, selecto Salmanticensi Conventu, ubi Regularis disciplinæ strictior observantia vigeat.

§. 8. Annum agens probationis, licet ætate provectus, gradu Baccalaureus, Ordine Sacerdos tanta enituit humilitate, modestia, & obedientia, ut tanquam lucerna super candelabrum luceret omnibus, qui in domo erant; tyrocinium quippe Religionis virtus veterana præcesserat. Emissa professione per ardua Regularis perfectionis semitas abnegando semetipsum, jactoque profundo fundamento humilitatis in sublimem virtutum confurrexit, & exinde animarum zelo magis exardens, ac propterea omnia sustinens, in Deo, qui perennis charitas est, mansit, & Deus in eo.

Inimicitias sedavit.

§. 9. Supereminaverat interea humani generis inimicus plura, & pejora vitiorum, & recrudescens diffidiorum zizania, ad quæ eradicanda e claustro revocatur Joannes, qui Religionis lorica, & Dei virtute præinctus, pietatis, ac pacis inimicos sic in Domino adorsus est, & persequutus, ut non converteretur, donec deficeret. Apostolico spiritu insurgebat in scelera, & fervido simul, ac facundo charitatis impetu sic vehebatur in odia, ut surdæ alioquin pacificis consiliis aures, & indurata inveteratis peccatis, & simultatibus pectora non possent resistere sapientiæ, & spiritui, qui loquebatur per os ejus. Hinc ut civium discordias evelleret, aliquorum magis pertinacium odia in seipsum convertit, dum illis vitia exprobrabat, prout Spiritus Sanctus dabat eloqui; at nullis injuriis revocatus, nullis periculis, vel minis territus unquam potuit a sancto opere dimoveri, sed potius persecutionem patiens propter justitiam animo semper invicto nunquam fuit promptior, quam inter discrimina, nunquam fortior, quam inter adversitates; si tamen aliquando Divinum verbum seminavit in lacrymis, uberes etiam manipulos plurium animarum Deo reconciliatarum in exultatione mesuit. Cum iis, qui odio habebant pacem, erat pacificus, & Evangelici Samaritani instar, fauciarum animarum misericordia motus, easdem opportune modo comungebat vino acris comminationis Divini judicii, modo fovebat oleo sperandæ remissionis peccati. Non e gestu solum, sed in privatis colloquiis peccatores ad poenitentiam, & discordes revocavit ad pacem. Natura mitis, aspectu jucundus, eloquio suavis, audientium conciliabat affectus, extinguebat odia, arcebat vindictas, felix mediator pacis, potens intercessor veniæ, strenuusque Salmanticensium diffidiorum dissipator, & sedator: Nec mirum quia Divino magisterio instructus ad aram Sacris operans de iis, quæ ad animarum salutem, & dissidentium pacem annuncianda erant, ab ipso Christo Domino erudiebatur.

In audiendis Confessionibus assiduis.

§. 10. Muneri concionandi ministerium addebat Sacramenti Poenitentiae, ut qui ab accepta justificationis gratia per peccatum exciderant, Deo reconciliarentur. Impiger operarius in vinea Domini audiendis confessionibus poenitentium, qui fama Sanctitatis, & experientia charitatis allecti ad eum jugiter confluebant, naviter, & proficue incumberebat, alios dulci sermone recreans, alios suavi simul, & gravi correptione ad contritionem excitans, & a recidivis lapsibus præmunens gnarusque restitutionem rei alienæ esse actum justitiæ ad salutem necessarium, suspensa interim absolute, contentes ad illam peragendam non verbis solum, sed opportunis factis coadjuvabat.

§. 11. Eodem charitatis impulsu frequenter consolabatur afflictos, invisebat ægrotos, & quæsitis elemosynis inopiam pauperum suble-
bat, felix perditarum animarum venator, pro-

Reliqua amoris in proximum argumenta.

stitutarum

ficitarum mulierum, quas concionibus, cohortationibus, precibus, & quæstis similiter opibus a dæmonis servitute redemptas, victimas ab impudicitis purificatas offerebat Deo in holocaustum acceptabile.

Ardens amor
in Deum.

§. 12. Nec fecundum duntaxat ex duobus mandatis, in quibus universa lex pendet, & Prophetæ, dilectionis nimirum erga proximum fideliter servavit, sed multo magis primum, & maximum ardentis amoris, quo ferebatur in Deum ex toto corde suo, in tota anima sua, & in tota mente sua. Hinc in sæculo voluntariæ paupertatis studio pingua beneficia Ecclesiastica dimisit, effusus in preces, in Dei meditatione defixus, & operibus pietatis addictus a mundo, ejusque illecebris segregatus vivebat, in claustrum autem trium votorum exactissimus cultor, ac virtutum præfulgens exemplar, & quasi cælestem vitam agens, corpus suum hostiam viventem, & animam sanctam Deo placentem semper exhibuit; & tamen in hac innocentia vitæ, & cordis simplicitate singulis diebus non semel salutari Pœnitentiæ Sacramento magis purificari concupivit, quasi cum Psalmissa ad Dominum incessanter clamaret: Amplius lava me.

Beatitudinis
suavitatem
prælibavit.

§. 13. Cum igitur immaculatus ambulasset in lege Domini, & toto corde exquisivisset eum, meruit singularis charismate cælestis beatitudinis suavitatem in hac vita prælibare. Eo enim fidei, & charitatis ardore rapiebatur in Deum in augustissimo Missæ Sacrificio, ut Cæli gaudia prægustans, Christum Dominum Sole splendidiorem, & lucidiora stellis vulnera exhibentem intueretur, vivis è fontibus Salvatoris hauriens in gaudio fluentia vitæ, & arcana Cæli mysteria; unde ab Altare post longum temporis intervallum divelli vix poterat, quotidiana discens experientia, quam suavis esset Dominus, ejus mira dulcedine superflusus, quia tunc demum plenè satiaretur in gloria Dei: cuius eximii & perfecti doni descendens a Patre luminum præter plurimos testes, & historicos omni fide dignos relator, & prædicator extitit Sanctus Thomas de Villanova, qui post obitum Sancti Joannis in eadem Religione, & Præfatu Valentino suaves virtutum omnium odores effudit.

Obitus.

§. 14. Postremo cum bonum certamen certavisset, cursum consummavisset, fidem servavisset, Sacramentis Ecclesiæ effuso cordis affectu receptis, properans ad coronam justitiæ, die undecima Junii anno reparatæ salutis millesimo quadringentesimo septuagesimo nono pie, sancteque obdormivit in Domino, qui fidelem Servum suum miraculis ad ejus intercessionem patris clarificavit.

A Paulo III.
commissa fuit
confectio no-
vorum Pro-
cessuum.

§. 15. Fama igitur sanctitatis, quæ eo vivente invaluerat, post obitum in dies excrecente, piæ mem. Paulus Papa III. etiam Prædecessor noster prævio examine processuum annis 1488. & 1525. ordinaria auctoritate factorum, per suas in forma Brevis expeditas literas die 22. Maii 1542. confectionem novorum processuum super puritate fidei, Sanctitate vitæ, & miraculis B. Joannis delegavit, quibus absolutis, & postmodum jussu recolendæ memoriæ Clementis Papæ VIII. pariter Prædecessoris Nostri, primum per Hieronymum Pamphilium, & Joannem Garziam Millinum tunc causarum Palatii Apostolici Auditores, deinde per bo. me. Cæsarem tituli Sanctorum Nerei, & Achillei Baronium, Silvium tituli Sancti Salvatoris in Lauro, Antonianum, & Robertum tituli Sanctæ Mariæ in Via, Bellarminum nuncupatos S. R. E. Presbyteros Cardinales, ex quibus Antonianus vitæ, & miraculorum relationem exaravit, & demum ad eorundem Cardinalium relationem in Congregatione Cardinalium Sacris Ritibus Præpositorum diligenter recognitis, & examinatis;

Post quorum
examen a
Clem. VIII.
permissum
fuit officium,
& missa die
12. Junii.

idem Clemens Prædecessor piis claræ memoriæ Philippi III. Hispaniarum Regis Catholici, ac Collegii maximi S. Bartholomæi, necnon Prioris, & Fratrum Conventus S. Augustini Salmanticensis, ac Provincialis, & Fratrum ejusdem Ordinis Provinciæ Castellæ precibus benigne annuens, de supradictorum Cardinalium Sacris Ritibus Præpositorum voto, ut in Ecclesia Sancti Augustini Salmantica; ubi corpus ejusdem Beati Joannis etiam tunc quiescebat, & summa veneratione asservabatur, Officium, & Missa de communi Confessoris non Pontificis singulis annis postredie ejus obitum, nempe die duodecima Junii ob festivitatem S. Barnabæ antecedenti die undecima cadentem, libere, & licitè celebrari posset, similibus in forma Brevis literis die decimanona Junii 1601. datis indulget, & hujusmodi Indultum idem Clemens Prædecessor prius ad Universum Ordinem Fratrum Eremitarum Sancti Augustini, & quascunque Domos, & Ecclesias tam Fratrum, quam Monialium ejusdem Ordinis ubique locorum, & postmodum ad omnes Ecclesias tum Clericorum Sæcularium, tum cujusvis Ordinis Regularium Salmantica; & Oppidorum de Sahagun, seu Sancto Facundo Patriæ Servi Dei, necnon Cææ patriæ ejus genitricis aliis in eadem forma Brevis literis sub diebus 15. Octobris, & 24. Novembris anni 1603. demum felicis recordationis Innocentius Papa X. etiam Prædecessor noster decreto memoratæ Congregationis Rituum approbato die 14. Februarii anni 1647. ad omnes Ecclesias Civitatis, & Diocesis Burgenfis extenderunt, & ampliarunt.

Quæ deinde
ab eodem ex-
tensa fuere.

Similiter ab
Innoc. X.

Examinatis
examinandis
& edito a
Congr. De-
creto, per-
missum fuit a
Clem. IX.
examen eo-
rum post ex-
hibitum cul-
tum.

§. 16. Magisque interim fama sanctitatis, & miraculorum percrebescente, & in vim specialis commissionis ab ejusdem recordationis Paulo Papa V. pariter Prædecessore Nostro signatæ confectis de annis 1622. & 1623. binis novis processibus remissorialibus, & compulsorialibus in præfatis Civitate Salmantica; & Oppido de S. Facundo, cum supervenerint notoria decreta similis recordationis Urbani Papæ VIII. etiam Prædecessoris nostri, signata postmodum fuit a memorato Innocentio X. Prædecessore commissio reassumptionis causæ in statu & terminis, in quibus reperiebatur, eaque directæ præfata Cardinalium Sacris Ritibus Præpositorum Congregationi, quæ attentis dictis literis in forma Brevis præfati Clementis Prædecessoris super concessione, & extensionibus respective indulti Officium, & Missam celebrandi, die 27. Junii 1651. ad relationem bonæ memoriæ Julii tunc tituli Sanctæ Sufannæ Presbyteri Cardinalis Sacchetti nuncupati, declaravit constare, cultum Beato Joanni exhibitum fuisse, & tunc exhiberi vigore dictorum Indultorum Apostolicorum, & propterea hujusmodi casum inter exceptos in decretis ab eodem Urbano Prædecessore super non cultu editis comprehendit. Cumque in eorundem decretorum exequutionem ex præfatis prioribus processibus ante indultam venerationem peractis plene constitisset de puritate fidei, sanctitate vitæ, & virtutibus requisitis ad solemnem Canonizationem; quorum relatio olim, ut præfertur, commissis Cardinalibus Baronio, Antoniano, & Bellarmino, & a dicto Cardinale Antoniano subscripta exhibita fuit una cum summario testium, & actuum desuper confecto, memorata Congregatio Cardinalium Sacris Ritibus Præpositorum die 21. Julii Anni 1668. ejusdem memoriæ Petro tituli Sancti Callisti Presbytero Cardinali Vidono nuncupato referente, censuit, procedendum esse ad ea, quæ post venerationem supervenerant, si placuisset piæ memoriæ Clementi Papæ IX. etiam Prædecessori Nostro, qui facta prius prædictorum relatione eadem die benigne annuit.

Probatio relevantia, & veritate duorum, a Congreg. definitum fuit deveniri posse ad Canonizationem.

§. 17. Quare in Congregatione coram eisdem memoris Clemente Papa X. similiter prædecessore nostro habita die octava Martii anni 1672, ad relationem præfati Cardinalis Vidoni discussio dubio de iis, quæ post indulgiam Beato Joanni venerationem supervenerant, idem Clemens X. prædecessor Consultoribus prius auditis de Venerabilium Fratrum nostrorum, tunc suorum S. R. E. Cardinalium iisdem Sacris Ritibus Præpositorum consilio decrevit, ex dictis posterioribus Processibus in eadem Sacra Congregatione die 25. Septembris anni 1663. examinatis, & approbatis, constare de eorum relevantia, nempe continuatione famæ sanctitatis, devotionis Populorum, & miraculorum, & percrebrentia cultus, & venerationis, ac ex octo inter plura selectis duo miracula concludentissime probata esse declaravit: Primum scilicet Elisabethæ Gomez de la Roccha, quæ cum cancro in mammilla sinistra per sesquiannum inveterato, & in molem insignem aucto, & altero subtus brachium in latere sinistro prope cor Medicorum iudicio insanabilibus laborasset, post accessum ad Sepulchrum ejusdem Beati, illiusque invocationem, necnon post confessionem Sacramentalem, & susceptionem Sanctissimæ Eucharistiæ, ac impositionem habitus illius super mammillam mane sequenti iterata Beati invocatione, sana, & incolumis a prædictis cancri, & acutis, quibus afficiebatur doloribus, absque ullo signo, seu vestigio prædictæ infirmitatis comperta est. Et quarum Emmanuelis de Castello gibbosi per triennium ex ruptura spinæ dorsû ob lapsum e scala, dum erat novennis, qui cum propterea cogeretur curvatus medio corpore manibus super genua appositis, & cum adjutorio sustentaculi sic incedere, ut se erigere volens cum impetu procerideret, ductus a matre ad sepulchrum Beati, ut novemialibus precibus incumberet, illuc ingressus ab ingentibus, quos patiebatur doloribus, & ab incurvatione sanus evasit, consolidatis nimirum vertebriis disruptis, cruribusque sic corroboratis, ut domum maternam veloci gressu redierit, sustentaculum in altum gerens, ac demum etiam a gibbositate convaluit, postquam denuo a matre in Capellam Beati ductus Evangelium in fine Missæ lectum audivit, permanente tamen osse elevato, ubi prius erat gibbosus, quapropter eadem Congregatione audito prius in voce, & in scripti Fidei Promotore, & accersitis denuo Consultoribus, communi omnium voto censuit, eundem Clementem X. prædecessorem quandocumque sibi visum fuisset, posse ad solemnem ejusdem Beati Joannis de Sancto Facundo Canonizationem juxta S. R. E. Ritum, & Sacrorum Canonum decreta devenire, eumque Sanctum cum Deo regnantem definire, atque universali Ecclesiæ colendum, & venerandum proponere.

Preces, & suffragia Alexand. VIII. oblata fuere pro Canonizatione.

§. 18. Verum prædefunctis interim eodem Clemente X. ac similis memoriæ Innocentio Papa XI. etiam prædecessoribus nostris, solemni adhuc Canonizatione non expleta, cum aliæ preces memorato Alexandro prædecessori a Charissimo in Christo filio nostro Carolo II. Hispaniarum Rege Catholico, necnon a pluribus Venerabilibus Fratribus nostris tunc suis ejus Nationis Episcopis, ac dilectis filiis universo Sancti Augustini Ordine, ac pluribus ejusdem Nationis Civitatibus fuissent humiliter porrectæ, ac subinde Venerabilis Frater noster tunc suus Flavius Episcopus Portuen. S. R. E. Cardinalis Chisius nuncupatus, vice Venerabilis Fratris nostri tunc sui Alderani Episcopi Ostiensis ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Cybo nuncupati præfate Congregationis Præfati morbo tunc detenti, in Consistorio ipsius Alexandri prædecessoris secreto summam processum, suamque, & aliorum Collegarum suorum dictæ S. R. E. Car-

dinalium Sacris Ritibus Præpositorum sententiam exposuisset, cæterique in eorum Consistorio præfentes Cardinales ei unanimi suffragio ad hæssissent: Et postea in alio publico Consistorio, quo præter Cardinales præfatos etiam supradicti Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi in Urbe commorantes, & dilecti filii Romanæ Curie Prælati, ipsiusque Alexandri prædecessoris familiares convenerant, dilectus etiam filius Joannes Franciscus Fagnanus nostræ tunc suæ Consistorialis Aulæ Advocatus de vita, virtutibus, & miraculis dicti Beati Joannis de Sancto Facundo dixisset, ac nomine Regis, Episcoporum, Civitatum, & Ordinis præfatorum supplices deprecationes pro ejusdem Canonizatione detulisset, idem Alexander prædecessor ejusmodi deprecationes libenter excepit, quibus Sanctorum albo adscribendus sibi proponebatur impiger contentionum sedator, ut æstantibus undique sæculi hujus tot privatarum simultatum, & efferatorum bellorum fluctibus, atque procellis ad ejus præsidium conversi Fideles, pacem, & concordiam exposcentes, firmam tranquillitatis stationem, tum in via hujus vitæ, tum in Cælesti Hierusalem, quæ est beata pacis visio, felicissime consequerentur.

§. 19. Antequam tamen ad rei tam gravis deliberationem procederet, orationibus, jejniis, aliisque piis operibus publice indicitis, & concessa ad hoc fidelibus indulgentia, Divinæ voluntatis beneplacitum, sine prævia cæjus intelligentia infirma fuisset quælibet deliberatio, explorare fatigavit: Ac ad omnes accuratissimi Judicis partes explendas, exquisivit primum sententias præfatorum Venerabilium Fratrum nostrorum tunc suorum dictæ S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum tunc in Urbe commorantium, qui in Consistorio semipublico ad hunc effectum postmodum habito, præfatis etiam nostris tunc suis, & Sedis Apostolicæ Notariis, & causarum Palatii Apostolici Auditoribus, ex iis quæ ab eo propo- sita, & relata fuerunt, Beatum Joannem de Sancto Facundo Canonizandum esse unanimibus suffragiis aperte decreverunt; Unde gaudens ex animo, hujusmodi Canonizationem in magnam Dei gloriam, splendidumque Ecclesiæ Catholice decus cesuram esse, aperte intellexit, ac decimam sextam tunc decurrentis mensis Octobris diem præclaræ hujusmodi solemnitati designans, perspectam eorumdem pietatem ad perseverandum in effundendis ad Dominum infallibilis veritatis enixis precibus, impense hortatus fuit, ut ipso inspirante præstantissimo huic negotio supremam rite manum imponere possent.

§. 20. His prædictis cum nihil aliud desideraretur eorum, quæ ex Sanctorum Patrum auctoritate, Sacrorum Canonum decretis, præfate S. R. E. consuetudine, ac novorum decretorum præscripto agenda, & observanda erant, idem Alexander prædecessor prædicta designata die sextadecima Octobris anni præteriti millesimi sexcentissimi nonagesimi, Pontificatus sui secundi, in Sacrosancta Beati Petri Apostolorum Principis Basilica, quo solemni Ritu cum Venerabilibus Fratribus nostris tunc suis ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, & dilectis filiis dictæ Romanæ Curie Prælatibus, Officialibus, & familiaribus suis, Clero sæculari, & Regulari, ac maxima Populi frequentia mane convenerat, iteratis primo, secundo, & tertio pro Canonizationis decreto instantiis per dilectum filium nostrum tunc suum Petrum S. Laurentii in Damaso Cardinalem Othobonum nuncupatum nomine memorati Charissimi in Christo filii nostri Caroli II. Hispaniarum Regis Catholici, post sacros hymnos Litanias, aliasque preces, & post Spiritus Sancti gratiam rite imploratam ad

Pia opera indicata fuere, & Indulgentia concessa.

Canonizatio Beati Joannis cum aliis 4. a d. Alex. celebrata fuit.

honorem

honorem Sanctissimæ, & Individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis augmentum, auctoritate Domini nostri Jesu Christi, & Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac sua, matura deliberatione præhabita, & Divina ope sæpius implorata, ac de præfatorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum tunc in Urbe existentium consilio, Beatum Joannem de Sancto Facundo una cum Beatis Laurentio Justiniano, Joanne a Capistrano, Joanne de Deo, & Paschale Baylon Sanctum esse decrevit, & definivit, ac Sanctorum Catalogo adscripsit, statuens ab Ecclesia universali quolibet anno die ejusdem festo memoriam ipsius inter Sanctos Confessores non Pontifices pia devotione recoli debere. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

Indulgent. ann. & totid. quadrag. in ejus festo concessa.

§. 21. Eademque auctoritate omnibus utriusque sexus Christifidelibus vere pœnitentibus, & confessis, qui annis singulis in die festo ejusdem Sancti Joannis ad sepulcrum, in quo ejus Corpus requiescit, vistandum accessissent, septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis pœnitentiis misericorditer in Domino relaxavit in forma Ecclesiæ consueta.

Alia Indulg. in ipsa die Canonizatiōnis.

§. 22. Quibus peractis Deum Patrem Æternum, Regemque gloriæ Christum Dominum Patris sempiternum Filium, & Sanctum Paracletum Spiritum, unum Deum, unumque Dominum laudibus, & confessionibus veneratus, sacroque hymno Te Deum solemniter decantato, peculiari oratione etiam per dicti Joannis merita precatus fuit, atque Missæ ad Altare Beati Petri Apostoli cum ejusdem Beati Joannis commemoratione a Venerabili Fratre nostro, tunc suo Palatio Episcopo Sabinen. Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali de Alteriis nuncupato solemniter Ritu celebratæ interfuit, omnibusque Christi fidelibus tunc præsentibus plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam, & remissionem concessit.

Declaratur verissima esse præmissa omnia.

§. 23. Ne autem de decreto, definitione, adscriptioe, statuto, relaxatione, concessione, aliisque præmissis, ex eo, quod super illis ipsius Alexandri prædecessoris literæ ejus superveniente obitu confectæ non fuerant, valeat quomodolibet hæsitari, volumus, & Apostolica auctoritate decernimus, quod decretum, definitio, adscriptio, statutum, relaxatio, concessio, aliæque præmissa a dicta die sextadecima Octobris suum consequantur effectum, ac si super illis ipsius Alexandri prædecessoris literæ sub datum ejusdem diei confectæ fuissent, prout superius enarratur; Quodque præsentibus literæ ad probandum plene decreto, definitionem, adscriptionem, statutum, relaxationem, concessionem, aliæque præmissa ubique sufficiant, nec ad id probationis alterius adminiculum requiratur.

Clausula.

§. 24. Cæterum quia difficile foret præsentibus nostras literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum exemplis etiam impressis manu publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus personæ in dignitate constitutæ munitis, eadem ubique fides adhibeatur, quæ eisdem præsentibus adhiberetur, si essent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 25. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum voluntatis, & decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire, si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo nonagesimo primo, idibus Julii, Pontificatus nostri Anno Primo.

✠ Ego Innocentius Catholica
Ecclesiæ Episcopus.

† Ego Alderanus Episcopus Ostiensis Cardinalis Cybo.

† Ego Flavius Episcopus Portuen. Cardinalis Cbifus.

† Ego Jacobus Episcopus Tusulanus Cardinalis Franzonus.

† Ego Petrus Episcopus Sabinen. Cardinalis de Alteriis S.R.E. Camerarius.

† Ego F. Tit. S. Mariæ in Via Presbyter Cardinalis Maidalchini.

† Ego Carolus Tit. S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis Barberimus.

† Ego Nicolaus Tit. S. Calixti Presbyter Cardinalis Acciajulus.

† Ego Gaspar Tit. S. Mariæ Transyberim Presbyter Cardinalis Carpineus.

† Ego Casar Tit. Sanctissimæ Trinitatis in Monte Pincio Presbyter Cardinalis d'Estrees.

† Ego Franciscus Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Cardinalis Nerlius.

† Ego Hieronymus Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis Casanate.

† Ego Galeatus Tit. S.S. Quirici, & Julittæ Presbyter Cardinalis Murescottus.

† Ego Fabritius Tit. S. Chrysgoni Presbyter Cardinalis Spada.

† Ego P. Thomas Hovardus Tit. Sanctæ Mariæ super Minervam Presbyter Cardinalis de Norfolkia.

† Ego Joannes Baptista Tit. S. Cæcilie Presbyter Cardinalis Spinula.

† Ego Savus Tit. S. Petri in Vincula Presbyter Cardinalis Millinus.

† Ego Fr. Laurentius Basilicæ Duodecim Apostolorum Presbyter Cardinalis de Laurea.

† Ego Jacobus Tit. S. Mariæ in Ara-Celi Presbyter Cardinalis de Angelis.

† Ego Joannes Tit. S. Petri in Monte Aureo Presbyter Cardinalis de Gassen.

† Ego P. M. Tit. S. Marcelli Presbyter Cardinalis Petrucius.

† Ego Joseph Saens Tit. S. Balbina Presbyter Cardinalis de Aguirre.

† Ego Leander Tit. SS. Nerei, & Achillei Presbyter Cardinalis Coloredus M. Penitentiaris.

† Ego F. Tit. SS. Joannis, & Pauli Presbyter Cardinalis Carafa.

† Ego Bandinus Tit. S. Thomae in Parione Presbyter Cardinalis Panciaticus.

† Ego F. Tit. S. Clementis Presbyter Cardinalis de Abba.

† Ego Tuffanus Tituli Sanctae Agnetis extra Mœnia Presbyter Cardinalis de Janfon de Fourbin.

† Ego Joannes Baptista Tit. S. Laurentii in Pane, & Perna Presbyter Cardinalis Rubinus.

† Ego Joannes Baptista Tit. S. Bernardi Presbyter Card. Costagutus.

† Ego Flavius SS. Cosmae, & Damiani Diaconus Cardinalis Astallius.

† Ego Petrus Tituli S. Laurentii in Damaso Cardinalis Diaconus Ottobonus S. R. E. Vice-Cancellarius.

† Ego Carolus S. Mariae in Cosmedin Diaconus Card. Bichius.

† Ego Aloysius S. Mariae in Porticu Diaconus Cardinalis Homodens.

† Ego Joannes Franciscus S. Adriani Diaconus Card. Albanus.

† Ego Franciscus S. Angeli in Foro piscium Cardinalis Barberinus.

† Ego Laurentius S. M. in Aquiro Diaconus Cardinalis de Alveris.

II.

Promulgatur Canonizatio S. Paschalis Baylon Ord. Minor. Discalceatorum, una cum Indulgentia in ejus Festo.

Beatus declaratus fuit a Paulo V. die 29. Octobris 1618. Sanctus vero ab Alex. VIII. die 16. Octobris 1690. P. 1. Alias Canonizationes vide in Constitutione precedenti, & Clem. XI. Constit. ed. 1712. Maji 21. P. 12.

INNOCENTIUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Dat. 15. Julii 1691. An. 1.

Exordium.

Ationi congruit, & convenit æquitati, ut ea, quæ Romani Pontificis provida deliberatione, ac Venerabilium Fratrum suorum S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum, tunc in Romana Curia commorantium, unanimi consilio decreta, definita, & statuta fuerunt, licet ipsius superveniente obitu Literæ Apostolicæ desuper confectæ non fuerint, suum debitum consequantur effectum.

Hic S. ab Alex. VIII. optimis de

§. 1. Dudum siquidem fel. recor. Alexander Papa VIII. Prædecessor noster, pia secum medi-

tatione considerans, quod Unigenitus Dei Filius splendor gloriæ, & figura substantiæ Patris qui pro lapsi medela hominis in utero Virginis caro factus, semetipsum exinanivit, obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis, ut genus humanum tam ineffabili excitatum exemplo per humilitatis semitas secum ad æternæ gloriæ exaltaret confortium, haud raro infirma, ignobilia, & contemptibilia Mundi eligit, ut fortia quæque confundat, & non gloriatur omnis caro in conspectu ejus, ac propterea paupertatem divitiis, ignobilitatem nobilitati, & simplicis animi demissionem elationi cogitantium sublimia præponens, sapientiam, & gloriam hujus sæculi, ejusque Principum despicit, humili spiritu, & sincero cordis delectatus affectu. Inter alios autem ex hujusmodi conditione selectos, quibus Ecclesiam suam, quam humilitate vult crescere, fecundavit, anteaucto Sæculo præstantissimum exaltata humilitatis exemplar erexit in suo fidei Servo Paschale Baylon Laico, seu Converso expresse professo Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Discalceatorum nuncupatorum quem humilibus genere, & loco natum, custodiendisque ovibus additum, sustulit de gregibus Ovium, & de post fortantes accepit, implevitque Spiritu Sapientiæ, & intellectus, ut quem fuscilarat de terra inopem, collocaret in Cælo cum Principibus Populi sui. Quibus de rebus certior factus idem Alexander Prædecessor ex processibus diligenti inquisitione confectis & sedula discussione examinatis, ex quibus de illius vitæ Sanctitate, & miraculis ad ejus intercessionem paratis evidenter constare percipit, Beatum Virum Sanctorum albo solemniter adscriptis, animo ex tunc revolvens hujusmodi vitæ, miraculorum, & actuum summam Catholicæ Ecclesiæ notam facere, quod cum ipse, morte præventus, non expleverit, Nos qui Divina disponente Clementia in ejus locum successimus, hujusmodi seriem ex memoratis processibus breviter desumptam, in hunc, qui sequitur, modum, ad perpetuam rei memoriam duximus enarrandam.

§. 2. Anno a partu Virginis 1540. Sacro recurrente Festo Pentecostes, natus est Dei Servus in Oppido Turris Formosæ Diocesis Seguntinæ in Regno Aragoniæ, ex Catholicis, sed pauperibus Parentibus, ablatusque fuit aqua Baptismatis, & procedente tempore Sac. Christmate.

§. 3. A teneris annis insigne futuræ Sanctitatis specimen dedit, dum adhuc puer quascumque mundi illecebras, & innoxios etiam ejus ætatis, & conditionis ludos, & exercitationes aspernabatur. Abiens post vestigia gregum, quorum custodia paterne illum inopia destinaverat, sedulo fatagebat, ne illæ alienis agris, vel pascuis damnum aliquod inferrent. Virtutum cultor eximius orationi, abstinentiæ, pudicitia, & silentio deditus, a juramentis, mendaciis, detractionibus, ac vanis, & otiosis verbis penitus absternebat, ac socios ad odium peccati, Dei que Religionem, & amorem, ac in Deiparam pietatem qua verbo, qua exemplo suaviter excitabat, adeo ut omnes tantæ innocentia, & singularium virtutum admirationes jam tum præviderent, magnos hujus Servi Dei futuros in Sanctitate progressus, quem in ætate puerili adeo innocentem vitam agere dignoscebant.

§. 4. Simplex, rectus, & timens Deum ætate simul, & virtutibus crescebat Paschalis humilitate, charitate, modestia, morumque suavitate, sic eorum, qui ipsum noverant, conciliabat affectus, ut sancta monita, & consilia libenter excipientes, & ipsam diligenter, ac in ejusdem conversatione magnopere delectarentur. Id quod præsertim accidit prædiviti cuidam ejus hero, qui prole carens, eundem adoptare, & suorum bonorum hæredem designaverat instituire, sed gnarus Paschalis, quod quicum-

causis SS. albo adscriptus fuit.

Vita d. S. hic primo describitur a Pontifice.

Ejus Nativitas.

Pueritia.

Adolescentia.

que